

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **Synergia management czech s.r.o.**, se sídlem Drtinova 557/10, Praha 5, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2017, č. j. 488/2017-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2021, č. j. 4 A 118/2017 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 11. 2016, č. j. MHMP 2120387/2016/Dol. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu (nyní přestupku) dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby dne 6. 3. 2016 kolem 12:27 hod. v Praze 4, na Jižní spojnici, byly při použití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. K jejich porušení došlo tím, že neznámý řidič jel rychlostí 119 km/h v úseku obce s nejvyšší dovolenou rychlostí 80 km/h.

[2] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem uvedeným v záhlaví zamítl. Nesouhlasil s tvrzením, že správní orgány neuvedly, z čeho dovodily, že porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem, ani o jaký typ přístroje se jednalo. Na skutečnost, že k zaznamenání rychlosti vozidla byl využit

automatizovaný technický prostředek, poukazuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně a fotodokumentace kamerového systému s popisem přestupku a okamžiku jeho spáchání.

[3] Žalobkyně dále rozporovala dostatečné určení místa spáchání deliktu. Správní orgán I. stupně jej vymezil tak, že ke spáchání deliktu došlo „v Praze 4, na Jižní spoje (směr od Barrandovského mostu do Krče k ul. Sulické).“ Uvedením času měření a směru jízdy je zaručeno, že nedojde k záměně vytýkaného protiprávního jednání s jiným. Specifikace místa spáchání deliktu je tedy dostatečně určitá. Takové vymezení ani nebránilo žalobkyni namítat, že rychlost vozidla nebyla změřena stacionárním automatizovaným technickým prostředkem.

[4] Městský soud nesouhlasil ani s námitkou, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není patrné, jakou konkrétní zákonem stanovenou povinnost řidič vozidla provozovaného žalobkyní porušil nebo jakého jednání se dopustil. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je podrobně popsáno protiprávní jednání spočívající v nerespektování zákazu překročení nejvyšší dovolené rychlosti na daném úseku. Ohledně vad výroku prvostupňového rozhodnutí dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně řádně vymezil skutek, v němž spatřoval porušení právní povinnosti, tak, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným. Specifikoval též povinnost, kterou žalobkyně porušila, a správní delikt, kterého se dopustila. Též obecně uvedl, dle jakých ustanovení uložil sankci. Výrok rozhodnutí tak splňuje požadavky dle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Neuvedení § 125e odst. 2 a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí nelze považovat za vadu, pro kterou by bylo prvostupňové rozhodnutí nutné zrušit. K tomu městský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), konkrétně na usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS.

[5] Správní orgán I. stupně uložil pokutu výslovně dle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu v rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. Pouhý odkaz na § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu sice neumožní účastníkovi řízení bez dalšího orientaci v zákonném rozmezí sazby sankce, městský soud však nepominul, že žalobkyně byla v řízení před správními orgány zastoupena společností ODVOZ VOZU s. r. o., tedy subjektem, který se specializuje na zastupování v řízení o dopravních přestupcích. Na zastupování tímto subjektem navazuje v řízení před soudem zastoupení advokátem. Je tak možné po žalobkyni požadovat širší znalost zákona o silničním provozu. Pokud je z povahy věci zjevná subsumpce právní úpravy a je dán předpoklad určité aktivní znalosti příslušného předpisu účastníkem řízení, nelze takovou účastníkem odstranitelnou vadu považovat za natolik intenzivní zásah do práva na spravedlivý proces, aby vedla ke zrušení správního rozhodnutí. Žalobkyni bylo možné uložit pokutu ve výši od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Byla jí uložena minimální výše sankce, přestože se rychlost vozidla blížila překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 40 km/h. Tato skutečnost měla vliv na nutnost odůvodnění výše sankce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

pokračování

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Správní orgány neprokázaly, že by rychlost vozidla byla měřena automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Správní orgán I. stupně vůbec neuvedl, jakým rychloměrem byla rychlost měřena. Z rozhodnutí tak nelze zjistit, zda se jedná o tzv. automat či nikoliv. Jelikož správní orgány netvrdí, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, a ani neodůvodňují, z jakého důvodu byl použitý rychloměr automatem, je závěr, že bylo měřeno automatem, nepřezkoumatelný. Tento postup je navíc v rozporu s judikaturou, jelikož z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2018, č. j. 29 A 6/2017 - 45, plyne, že s ohledem na § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, který podmiňuje odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla tím, že porušení zákona bylo zjištěno prostřednictvím automatu, se specifikace rychloměru jeví jako zásadní. Tento rozsudek byl napaden kasační stížností, kterou NSS zamítl rozsudkem ze dne 23. 4. 2020, č. j. 8 As 197/2018 - 39, ve kterém uvedl, že pojem automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy není notorií. To, že měření je provedeno automatem, je podmínkou skutkové podstaty správního deliktu a správní orgány musí tuto skutečnost řádně doložit a odůvodnit.

[8] Správní orgán I. stupně nevymezil místo přestupku dostatečně konkrétně, aby nemohl být přestupek zaměněn s jiným. Pouze uvedl, že ke spáchání přestupku došlo v Praze 4, na Jižní spojce, směr od Barrandovského mostu do Krče k ul. Sulické. Takové vymezení je neurčité, jelikož v daném úseku se nacházejí dva měřené úseky relativně blízko u sebe. Na základě dané specifikace není možné určit, jaká byla v místě nejvyšší dovolená rychlost, zda se jednalo o obec či nikoliv. I městský soud uznal, že jde o relativně dlouhý úsek. Dle výroku prvostupňového rozhodnutí se má jednat o obec. V obci je typické, že se úprava nejvyšší dovolené rychlosti mění velmi často, nejinak je tomu i na Jižní spojce. Nadto městský okruh zasahuje i mimo Prahu. Stěžovatelka proto nesouhlasí se závěrem, že takto neurčité vymezení jí nebránilo namítat, zda byla rychlost změřena automatem. Není totiž vůbec zřejmé, ke kterému z rychloměrů na Jižní spojce by měla dokazování provádět. Nemůže prokazovat, že místem přestupku procházela komunikace s odlišnou úpravou, že se nacházelo mimo obec, atd. Nemůže ani dokazovat cokoliv ohledně skutečnosti, zda je použitý rychloměr automatem, zda byla uveřejněna informace o jeho umístění, atd. Stěžovatelka nesouhlasí ani s tvrzením, že uvedení času měření a směru jízdy zaručuje, že nedojde k záměně vytýkaného jednání s jiným. I druhý měřený úsek je umístěn ve stejném směru jízdy a je jím možné projet ve stejné minutě jako prvním úsekem. Na základě takto vymezeného místa správními orgány nic nebrání zahájit řízení proti stěžovateli znovu s tvrzením, že se jedná o druhý z měřených úseků. Správní orgán I. stupně navíc netvrdí, že k jednání došlo „v úseku mezi Barrandovským mostem a ulicí Sulická.“ Popisu z prvostupňového rozhodnutí tak fakticky odpovídá místo kdekoliv na Jižní spojce.

[9] Správní orgán I. stupně uvedl, že stěžovatelka porušila § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a spáchala tak správní delikt dle § 125f odst. 1 tohoto zákona, za což jí byla uložena pokuta dle § 125f odst. 3 za použití § 125c odst. 4 (dle výroku prvostupňového rozhodnutí), resp. § 125c odst. 5 (dle odůvodnění) zákona o silničním

provozu. Správní orgány však netvrdí, jaké zákonné ustanovení měl řidič vozidla porušit, a tedy v důsledku porušení jakého pravidla došlo k porušení § 10 odst. 3 silničního zákona ze strany provozovatele. Správní orgány neuvádí, že by jednání řidiče vykazovalo znaky nějakého konkrétního přestupku. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem, že nedostatek spočívající v neuvedení přesného odkazu na právní normu lze odstranit interpretací ve smyslu usnesení rozšířeného senátu č. j. 4 As 165/2016 - 46. Rozšířený senát tuto možnost připustil, ovšem jen za předpokladu, že chybějící ustanovení je zmíněno v odůvodnění rozhodnutí anebo pokud je výrok rozhodnutí bez dalších vad. V nyní projednávaném případě však absentující ustanovení nejsou pojata do odůvodnění rozhodnutí. Nelze ani tvrdit, že by výrok rozhodnutí byl ve zbytku bez vad, jelikož v něm chybí jak právní norma, kterou měl řidič porušit, tak odkaz na skutkovou podstatu přestupku, jejíž znaky jednání vymezuje, tak norma obsahující konkrétní vymezení výše sankce. Dle městského soudu sice § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zahrnuje širokou paletu výměry sankcí, ovšem nelze přehlížet, že stěžovatelka je zastoupena advokátem. Tato skutečnost nemůže být důvodem k tomu, aby správní rozhodnutí, vyjma popisu vytýkaného jednání, neobsahovalo vůbec nic. Ve výroku absentovalo příliš mnoho ustanovení na to, aby bylo možné vady výroku odstranit interpretací.

[10] Rozsudek městského soudu je navíc nepřezkoumatelný, jelikož se vůbec nevyjadřuje k námitce absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje. Správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu se může stěžovatelka dopustit jen tehdy, pokud se řidič vozidla, které provozuje, dopustí takového jednání, které vykazuje znaky určitého konkrétního přestupku. Je proto nutné vymezit, jaké konkrétní pravidlo řidič porušil a znaky jakého přestupku toto jednání naplňuje. Identickou právní otázku posuzoval Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 27. 6. 2017, č. j. 57 A 21/2017 - 43, podle nějž rozhodnutí obdobné tomu nynějšímu v soudním přezkumu neobstálo. Tomu odpovídá i názor NSS uvedený v usnesení č. j. 4 As 165/2016 - 46, ve kterém šlo o identickou vadu - ve výroku bylo odkázáno jen na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu související s naplněním skutkové podstaty přestupku dle § 125f odst. 1 tohoto zákona. Tento výrok v přezkumu neobstál.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Odpovědnost za takový správní delikt se dle § 125f odst. 2 písm. a) tohoto zákona odvíjí mimo jiné od splnění podmínky, že porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku

pokračování

používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Dle stěžovatelky je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný, jelikož se vůbec nevyjadřuje k námitce absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje. Městský soud se však k této námitce vyjádřil v bodě 16., ve kterém uvedl, že z výroku prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se řidič motorového vozidla dopustil přestupku spočívajícího v nerespektování zákazu překročení nejvýše dovolené rychlosti v daném úseku. Z judikatury NSS vyplývá, že správní soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí námitku účastníka a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). To městský soud ohledně vad výroku prvostupňového rozhodnutí učinil v bodech 16. a 17. rozsudku. Ačkoliv tento závěr neodůvodnil podrobně, stávající odůvodnění splňuje požadavky kladené na přezkoumatelnost soudního rozhodnutí.

[16] Stěžovatelka tvrdí, že správní orgány neprokázaly, že překročení nejvýše dovolené rychlosti bylo změřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. K tomu odkazuje na rozsudek NSS č. j. 8 As 197/2018 - 41. V tehdejší případě nebylo z prvostupňového rozhodnutí zřejmé, na základě čeho dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že k měření rychlosti byl použit automat. V prvostupňovém rozhodnutí bylo pouze uvedeno, že jde o rychloměr. Ani podklady ve správním spise nebyly pro toto určení dostatečné, jelikož správní spis neobsahoval žádný jiný podklad, který by použitý rychloměr specifikoval, jako například ověření Českého metrologického institutu. I v nyní projednávaném případě správní orgán I. stupně v rozhodnutí o správním deliktu automatizovaný technický prostředek specifikoval pouze tím, že uvedl, že měření rychlosti bylo provedeno za pomoci silničního rychloměru č. CAM60001371. Nicméně v nyní projednávaném případě tvoří součást správního spisu ověřovací list Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70221-15 (č. 1. 4 správního spisu), ze kterého plyne, že se jednalo o rychloměr typu Unicam VELOCITY3, výrobce CAMEA, spol. s r. o. Provedená zkouška prokázala, že silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti. Ačkoliv je v ověřovacím listě uvedeno, že rychloměr byl umístěn v měřícím vozidle, dle rozsudku NSS ze dne 23. 5. 2019, č. j. 5 As 218/2018 - 39, není určující, zdali je měřící zařízení napevno zabudováno do určitého povrchu či se operativně umísťuje například do automobilů, které pak s ním jezdí po silnici. Jak plyne z Protokolu z ústního jednání o správním deliktu (č. 1. 36 správního spisu), ověřovací list byl proveden jako důkaz během ústního jednání ze dne 4. 10. 2016, kterého se stěžovatelka nezúčastnila, ačkoliv byla o jeho konání řádně vyrozuměna. Ve správním řízení navíc námitku ohledně obsahu pojmu automat vůbec nenamítala. Dne 1. 11. 2016 měla příležitost seznámit se s podklady rozhodnutí, mezi nimiž byl i ověřovací list. Jak plyne z protokolu o seznámení s podklady (č. 1. 41

správního spisu), tuto možnost nevyužila. Dne 14. 12. 2016 podala prostřednictvím svého zástupce blanketní odvolání, v němž uvedla, že napadá prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu. Na výzvu k odstranění nedostatků odvolání ze dne 9. 1. 2017, č. j. MHMP 36035/2017/Dol, nijak nereagovala. Dle rozsudku NSS ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 - 36, v takovém případě nelze správním orgánům vytýkat, že se nezabývaly obsahem pojmu automat a nepodřadily použitý rychloměr pod tuto definici. Nejvyšší správní soud proto považuje konstatování správního orgánu I. stupně, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, za dostatečné.

[17] Stěžovatelka dále namítá nedostatečné určení místa spáchání deliktu. Dle bodu 28 rozsudku NSS ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“ Smyslem požadavku na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným, a určení, zda v daném úseku bylo opravdu postihované jednání zakázáno. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vyhodnotil určení místa deliktu uvedením města a ulice společně s uvedením času spáchání deliktu ve výroku správního rozhodnutí v kombinaci s pořízenými fotografiemi jako dostatečné (srov. např. rozsudek ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017 - 34). Správní orgán I. stupně v nyní projednávaném případě uvedl, že správní delikt byl spáchán kolem 12:27 hodin v Praze 4, na Jižní spojce ve směru od Barrandovského mostu do Krče k ul. Sulické. V ověřovacím listu je jako umístění rychloměru uvedeno: „Praha 4, Jižní spojka - Barrandovský most, směr Krč.“ Součástí spisu jsou i dvě fotografie z měření (č. 1. 3 správního spisu). Na jedné z nich je vozidlo zachyceno v 12:27:12 hod. v místě Barrandovský most, směr Krč, vjezd pruh 1, a na druhé v 12:27:19 hod. v místě Barrandovský most, směr Krč, výjezd, pruh 1. Na jedné z těchto fotografií jsou uvedeny i přesné souřadnice GPS. Jižní spojka je pražská kapacitní rychlostní místní komunikace, pro kterou platí ve smyslu § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h. Tvrzení, že se nejvyšší dovolená rychlost na tomto úseku v minulosti v některých částech měnila, není pro posouzení nyní projednávaného případu podstatné. Přestože jde v případě Jižní spojky o úsek dlouhý několik kilometrů, nelze přehlížet skutečnost, že skutek je vymezen uvedením časového údaje spáchání deliktu (6. 3. 2016, 12:27 hod.). Vzhledem k určení směru jízdy vozidla, na minutu přesnému uvedení času spáchání správního deliktu a uvedení umístění rychloměru v ověřovacím listě je v podstatě vyloučeno, aby byl skutek, který jí byl kladen za vinu, zaměněn s jiným. To platí obzvláště za situace, kdy je na přiložených fotografiích uveden na vteřiny přesný okamžik měření překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Není tak možné, aby bylo vozidlo provozované stěžovatelkou na dvou místech měření rychlosti zároveň. Stěžovatelce tak na základě těchto podkladů správního spisu nemůže hrozit zahájení nového správního řízení za jiný správní delikt. Způsob vymezení místa spáchání správního deliktu stěžovatelce ani nebrání vznášet námitky proti tomu, že měření proběhlo konkrétním rychloměrem. Na jedné z fotografií pořízených při měření je totiž uveden typ a výrobní číslo rychloměru. Na závěru o dostatečném určení místa spáchání deliktu nic nemění ani formulace místa spáchání správního deliktu, která je uvedena ve výroku prvostupňového rozhodnutí.

pokračování

[18] Dle stěžovatelky správní orgán I. stupně pochybil, když ve výroku prvostupňového rozhodnutí neuvedl, jaké právní ustanovení měl řidič vozidla porušit. K tomu odkázala na usnesení rozšířeného senátu č. j. 4 As 165/2016 - 46. V něm rozšířený senát dospěl k závěru, že správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Neuvedení všech ustanovení je sice vadou, avšak samo o sobě bez dalšího nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Rozšířený senát se přiklonil k závěru, že nelze postupovat formalisticky a jakoukoliv vadu vymezení právní kvalifikace správního deliktu ve výrokové části považovat za důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Závažnost takového pochybení je třeba posoudit v každém jednotlivém případě. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel porušil.

[19] Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že správní delikt byl spáchán dle § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Při uvedení pouze těchto dvou ustanovení však není zřejmá norma, která měla být přestupkovým jednáním porušena. Avšak na rozdíl od případu, kterým se zabýval rozšířený senát v usnesení č. j. 4 As 165/2016 - 46, správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl slovní vyjádření relevantního ustanovení týkající se spáchaného přestupku. Konkrétně uvedl: „*V daném případě byla s vozidlem registrační značky 3AM 1105 při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost. Dosud nezjištěný řidič dne 06. 03. 2016 kolem 12:27 hodin v Praze 4, na Jižní spojce (směr od Barrandovského mostu do Krče k ul. Sulické) - (úsek obce, který byl označen svislou dopravní značkou „Silnice pro motorová vozidla“ (č. IP 15a), v němž smí jet řidič nejvýše 80 km/h), jel s mot. vozidlem tov. zn. Ford, registrační značky 3AM 1105 rychlostí 119 km/h a nikoli dovolenou rychlostí.*“ Ze slovního popisu je bez jakýchkoliv pochybností evidentní, že se jedná o přestupek uvedený v § 125c odst. 1 písm. f) bodě 3 zákona o silničním provozu, tedy o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km/h. Správní orgán I. stupně nepostupoval zcela důsledně, neboť ve výroku rozhodnutí neuvedl všechna ustanovení, která jsou relevantní pro vymezení skutkové podstaty správního deliktu. Nicméně smyslem požadavku na dostatečnou specifikaci deliktu ve výroku rozhodnutí je, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným a aby bylo najisto postaveno, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Výrok prvostupňového rozhodnutí tomuto požadavku dostál, jelikož je z něj zřejmé, jaký přestupek byl popsáným jednáním spáchán. Jednání spočívající v jízdě rychlostí 119 km/h na úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, nelze zaměnit za jednání jiné. Závěr, že se v nyní projednávaném případě jednalo o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, je uveden v odůvodnění rozhodnutí žalovaného (strana dvě napadeného rozhodnutí). Vytýkaný nedostatek je proto možné překlenout interpretací rozhodnutí (srov. bod 23 rozsudku NSS ze dne 2. 10. 2019, č. j. 6 As 53/2019 - 41, či rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 As 545/2018 - 23). Zrušení napadeného rozhodnutí za výše uvedených okolností by bylo dle NSS nežádoucím formalismem.

[20] Stěžovatelka dále namítá, že v prvostupňovém rozhodnutí chybí uvedení právní normy obsahující konkrétní sankční vymezení. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že jí byla uložena sankce dle § 125c odst. 4 zákona o silničním provozu, tedy dle ustanovení, které rozmezí sankce neupravuje. Na straně šesté rozhodnutí je poté uvedeno, že pokuta byla uložena dle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu v rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. Toto ustanovení uvádí i rozhodnutí žalovaného. Je pravda, že toto ustanovení neurčuje pouze jedno možné rozmezí sankce. Nicméně z výroku prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že sankce stěžovatelce byla uložena, jelikož motorovým vozidlem, jehož je provozovatelem, byla překročena nejvyšší dovolená rychlost v obci o 39 km/h, tedy přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Za takový přestupek lze uložit pokutu dle § 125c odst. 5 písm. f) tohoto zákona od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Stěžovatelce byla uložena pokuta na samé dolní hranici tohoto rozmezí. Ustanovení o výši sankce tedy bylo co do svého obsahu uvedeno v odůvodnění rozhodnutí a ve věci zákonně aplikováno. Uloženou pokutu tak nelze pokládat za nezákonnou pouze z toho důvodu, že ve výroku rozhodnutí nebyla uvedena veškerá ustanovení zákona, podle kterých byla uložena (srov. bod 20 rozsudku č. j. 7 As 545/2018 - 23).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšná stěžovatelka proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2021

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu